

Η σιωπηλή κραυγή του κληρικού

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Ο πίνακας του Νορβηγού καλλιτέχνη Έντουαρντ Μουνκ η Κραυγή, που δημιούργησε το 1893, έχει καταστεί παγκόσμια το σύμβολο της αγωνίας και της μοναξιάς του ανθρώπου που κανείς δεν τον ακούει και κανείς δεν νοιάζεται γι' αυτόν.

Όσο και να είναι η διαπίστωση αυτή ακραία, δεν παύει, όμως, να εκφράζει την τραγική πραγματικότητα πολλών ανθρώπων, κυρίως της εποχής μας, που ο πολιτισμός μας κατέργησε τις κοινότητες.

Το ερώτημα «ακούει κανείς;» δεν λέγεται σ' ένα άδειο σπίτι μα στην άδεια από συμπαράσταση κοινωνία. Οι νέοι, οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι γιατροί και οι νοσοκόμες, όλα τα επαγγέλματα που έχουν να κάμουν με ανθρώπους, βιώνουν και τις στιγμές της μοναξιάς κι άρα της απογοήτευσης.

Απ' αυτή την οδυνηρή εμπειρία δεν απαλλάσσονται οι κληρικοί - όλοι εκείνοι που επωμισθήκαν το βάρος να είναι πατέρες του λαού του Θεού. Ήδη από τον 1^ο αιώνα, ο Απ. Παύλος γράφει στους Κορινθίους: «Μου φαίνεται πως ο Θεός σ' εμάς τους αποστόλους έδωσε την ελεεινότερη θέση, σαν να είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε στο στάδιο. Γιατί γίναμε θέαμα για τον κόσμο, γι' αγγέλους και γι'

ανθρώπους. Εμείς παρουσιαζόμαστε μωροί για χάρη του Χριστού,.... αδύναμοι,.... περιφρονημένοι. Ως αυτή την ώρα πεινάμε, διψάμε, γυρνάμε με κουρέλια, ξυλοδαρμένοι από τόπο σε τόπο χωρίς σπίτι, και μοχθούμε να ζήσουμε δουλεύοντας με τα ίδια μας τα χέρια... Καταντήσαμε σαν τα σκουπίδια όλου του κόσμου, ως αυτή την ώρα θεωρούμαστε τα αποβράσματα της κοινωνίας»(Α΄ Κορ. 4,9-13).

Αν δεχτούμε την Ορθόδοξη Παράδοσή μας που θέτει τους επισκόπους «διαδόχους των Αποστόλων» και τους ιερείς «εκπροσώπους των επισκόπων», είναι αυτονόητο ότι οι επίσκοποι και οι ιερείς σηκώνουν το “βάρος” της ποιμαντικής φροντίδας του κόσμου, με τη δόξα, την ευθύνη, τον πόνο που συνεπάγεται αυτή η αποστολή.

Οι επίσκοποι και οι ιερείς βιώνουν τη μυστική χαρά και το μυστικό μεγαλείο να τελούν τα μυστήρια και να «κατεβάζουν το Θεό στους ανθρώπους», να ενώνουν τους ανθρώπους με το Θεό και να πραγματοποιείται έτσι ο σκοπός της ενανθρωπήσεως, του θανάτου και της Αναστάσεως του Θεανθρώπου. Συγχρόνως, όμως, βιώνουν και την απόρριψη των ανθρώπων, την αχαριστία, την αδυσώπητη κριτική τους, την προσωπική αδυναμία και τα πάθη τους που δεν θα ήθελαν να έχουν.

Ποιος λαϊκός και άγευστος της ιερατικής χάρης, χωρίς ταπείνωση κι αγάπη στο ράσο, χωρίς εμπειρία του αγώνα για κάθαρση των παθών και της δύναμης του Θεού, μπορεί να κατανοήσει τα ιερατικά βιώματα; Μόνος κι αβοήθητος ο κάθε παπάς, έχοντας τα βάρη της θέσης του, της οικογένειας, του εαυτού του και του κόσμου του, πορεύεται «ως περικάθαρμα του κόσμου», αναμένοντας λίγη ανθρώπινη παρηγοριά και τη θεϊκή που, συνήθως, έρχεται όταν η πρώτη θα έχει εκλείψει.

Η «κραυγή» του Μουνκ θα μπορούσε να έχει έναν παπά που φωνάζει για τη σωτηρία του κόσμου, για την ιερατική μοναξιά του, για την απογοήτευση απ’ το έργο του.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης είχε πει: «η αποστολή του πνευματικού εργάτου εις την Εκκλησίαν είναι να αποτυγχάνει, δια να μαρτυρήται η δύναμις του Θεού»[\[1\]](#).

Στηριγμένοι σ' αυτή τη δύναμη του Θεού ο κάθε κληρικός μπορεί να πει στον Κύριο και Θεό του: **«Αφού, τελικά, Εσύ έχεις τον τελευταίο λόγο στον κόσμο, στους ανθρώπους και στον εαυτό μας, κάνε αυτό που εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε αν και πολύ το θέλουμε.» Στο πέλαγος του ελέους σου ρίχνουμε την απόγνωση της ψυχής μας»[2]. Ελθέ μόνε αγαθέ!».**

[1] Το μαρτύριον, εκδ. Σήμαντρο, 1980, σ. 24.

[2] Ευχή Γουγκλισίας Β΄. Ιερατικό Απ. Διακονίας Εκκλ. Ελλ., 1977. σ. 266.

www.isagiastriados.com

<https://bit.ly/3HeVAyx>